

Sygn. akt I C 404/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR (del.) Bogusław Glinka

Protokolant Sylwia Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. w W.**

przeciwko **E. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej E. D. na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. w W. kwotę 213.021,90 złotych (dwieście trzynaście tysięcy dwadzieścia jeden złotych dziewięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 21.471,46 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. w W. wniósł przeciwko pozwanej E. D. pozew o zapłatę kwoty 213 021,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z zawartej przez powoda (będącego następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. w G.) z pozwaną w dniu 08 września 2014 roku umowy kredytu gotówkowego nr (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej na jego rzecz. Wskutek braku terminowego regulowania wpłat, zadłużenie powstałe na tle jej realizacji zostało, w wyniku wypowiedzenia przez powoda umowy, postawione z dniem 19 maja 2016 roku w stan pełnej wymagalności. W konsekwencji powyższego powód pismem z dnia 24 maja 2016 roku wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia, które jednak pozostało bez odpowiedzi. W dniu 09 stycznia 2018 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), z którego treści wynika wysokość oraz struktura zadłużenia ciążącego na pozwanej z tytułu wskazanej wyżej umowy, w tym wyliczenie należności odsetkowych.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła pismo z dnia 21 maja 2018 roku, a następnie precyzujące je pismo z dnia 10 lipca 2018 roku podając, że ze względu na zakłóconą płynność finansową, spowodowaną między innymi „wypadkami jej męża oraz córki”, nie jest na chwilę obecną w stanie podolać spłacie zobowiązania. Podała nadto, iż wielokrotnie zwracała się do powoda z prośbą o zawarcie ugody, informując go o swojej trudnej sytuacji finansowej. Pozwana podkreśliła, iż nie uchyla się od zobowiązania, dlatego wniosła o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. Ponad powyższe pozwana zarzuciła, że nie otrzymała od powoda wypowiedzenia łączącej ich umowy.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanej powód w piśmie z dnia 21 sierpnia 2018 roku oświadczył, iż żądanie pozwu podtrzymuje w całości. Podniósł, iż fakt zawarcia przez pozwaną umowy, na której powód opiera dochodzone roszczenie jest bezsporny, gdyż pozwana potwierdziła okoliczność jej zawarcia w treści odpowiedzi na pozew, a ponadto przyznała że zaprzestała spłaty udzielonego kredytu wskutek utraty płynności finansowej. Wobec zarzutu braku wypowiedzenia umowy kredytowej, powód wskazał, iż oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało skierowane do pozwanej pismem z dnia 08 marca 2016 roku, które zostało skutecznie doręczone, co pozwana poświadczyła swoim podpisem na zwrotnym potwierdzeniu odbioru w dniu 29 marca 2016 roku. Odnosząc się do wniosku pozwanej o skierowanie niniejszej sprawy do postępowania mediacyjnego, powód oświadczył, że nie wyraża na nie zgody, podnosząc między innymi, że uczynił zadość procedurze upominawczej względem pozwanej. Powód przyznał, że pozwana składała wnioski o restrukturyzację zadłużenia, jednakże po ich merytorycznym rozpoznaniu podjęte zostały negatywne decyzje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank (...) S.A. w G. (którego następcą prawnym jest (...) Bank S.A. w W.) w dniu 08 września 2014 roku zawarł z pozwaną E. D. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Na jej podstawie Bank udostępnił pozwaną kwotę kredytu w wysokości 190 525,79 zł, a E. D. zobowiązała się do terminowej spłaty kredytu na rzecz powoda zgodnie z treścią umowy w 120 równych miesięcznych ratach.

Zgodnie z § 7 pkt 3 ww. umowy, bank zaliczał dokonywane przez kredytobiorcę spłaty w następującej kolejności na: należne opłaty, prowizje, odsetki umowne, kapitał kredytu oraz odsetki karne. Zgodnie z § 9 pkt 2 oraz § 12 umowy, bank na skutek braku płatności, po powstaniu wymagalnej zaległości był uprawniony między innymi do wypowiedzenia umowy kredytowej. Umowa mogła zostać wypowiedziana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej albo w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. W takim przypadku bank zawiadamia kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, listem poleconym.

Dowód: umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 08 września 2014 r. (k. 66-72).

Pozwana dokonała jedynie częściowej spłaty zobowiązania. Na skutek powstałej zaległości w spłacie, bank wystosował do pozwanej pismo z dnia 08 lutego 2016 roku zatytułowane „ostateczne wezwanie do zapłaty”, w którym wezwał ją do uregulowania wymagalnego zadłużenia oraz poinformował, iż jego nieuregulowanie może skutkować wypowiedzeniem umowy kredytowej. Pozwana kierowała kilkukrotnie do banku wnioski o restrukturyzację zadłużenia, które jednak po dokonaniu przez bank weryfikacji sytuacji finansowej i gospodarczej pozwanej, trzymały decyzję negatywną. Pismem z dnia 08 marca 2016 roku zatytułowanym „warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt gotówkowy/o kredyt konsolidacyjny nr (...)” powód wezwał pozwaną do zapłaty w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania tego pisma spłaty zaległości w łącznej kwocie 7 555,99. Jednocześnie poinformował pozwaną, że w przypadku niezłożenia w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację zadłużenia, powód wypowiada umowę kredytową z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od dnia doręczenia warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej. Powód wskazał, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego, to wypowiedzenia stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. W przypadku nieuregulowania zadłużenia przeterminowanego bądź uregulowania go w niepełnej wysokości, umowa zostanie rozwiązana wraz z upływem okresu wypowiedzenia, a całość zobowiązań wynikających z umowy zostanie postawiona w stan wymagalności. Powyższe pismo zostało doręczone do rąk pozwanej E. D. w dniu 29 marca 2016 r. w miejscu jej zamieszkania. Bank po rozpoznaniu wniosku pozwanej o restrukturyzację zadłużenia (wniesionego po skierowaniu do pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy), pismem z dnia 22 sierpnia 2016 r. poinformował pozwaną o ponownym wydaniu decyzji negatywnej. Z uwagi na brak spłaty należności w terminie określonym w piśmie, zobowiązanie pozwanej z dniem 19 maja 2016 r. zostało postawione w stan wymagalności.

Dowód:

- pismo pozwanej skierowane do banku z dnia 28 stycznia 2016 r., z dnia 09 czerwca 2016 r., z dnia 07 sierpnia 2016 r., z dnia 29 listopada 2016 r. oraz z dnia 23 grudnia 2017 r. (k. 22-26),

- ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 08 lutego 2016 r. (k. 38),

- pismo powoda z dnia 22 sierpnia 2016 r. (k. 43),

- warunkowe wypowiedzenie umowy kredyt gotówkowy/o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 08 marca 2016 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 73-74).

Pismem z dnia 24 maja 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 08 września 2014 r., które na dzień 23 maja 2016 r. wynosiło 186 433,86 zł. Pismo to w dniu 06 czerwca 2016 r. zostało odebrane osobiście przez pozwaną w miejscu jej zamieszkania.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 24 maja 2016 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 75-76).

Pozwana w listopadzie 2016 wpłaciła powodowi tytułem spłaty kredytu kwotę 100 zł, a w grudniu 2016 r. kwotę 300 zł.

Dowód: potwierdzenie wykonania wpłaty z dnia 30 listopada 2016 r. oraz z dnia 16 grudnia 2016 r. (k. 28-29).

W dniu 09 stycznia 2018 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdził, że w tych księgach pozwana posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 213 021,90 zł z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 08 września 2014 r., w tym 177 019,82 zł tytułem niespłaconego kapitału, 22 950,52 zł tytułem odsetek umownych, 10 528,56 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie oraz 2 523 zł tytułem opłat umownych. Ponadto od dnia 09 stycznia 2018 r. bankowi należne są odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego, tj. kwoty z tytułu niespłaconego zadłużenia w wysokości 213 021,90 zł.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dowody z dokumentów. Dokumenty te Sąd uznał za materiał wiarygodny. Żadna ze stron nie zaprzeczyła prawdziwości złożonych dokumentów; żaden dokument nie wzbudził również zastrzeżeń Sądu – nie było ku temu przesłanek. Dlatego Sąd uznał, że odzwierciedlają one rzeczywisty stan rzeczy.

Istota sporu sprowadzała się do wyjaśnienia, czy powód skutecznie wypowiedział pozwaną umowę, czy powód zasadnie wydał decyzję negatywną w wyniku rozpoznania wniosku pozwanej o restrukturyzację zobowiązania, a także czy roszczenie stało się wymagalne. Pozwana innych zarzutów nie podniosła, dlatego Sąd uznał, iż inne okoliczności faktyczne, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła (jak np. niewywiązywanie się z umowy, czy wielkość długu) nie były sporne (art. 230 k.p.c.). Mając to na uwadze Sąd przyjął, że fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione.

W omawianej sprawie strony zawarły umowę kredytu bankowego. Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Udzielanie kredytów jest jedną z czynności banków przewidzianą w prawie bankowym. Do essentialia negotii umowy kredytu należą: oddanie przez bank do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie ściśle określonej kwoty środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel oraz zobowiązanie kredytobiorcy do korzystania z oddanych do dyspozycji środków pieniężnych na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (patrz. Arkadiusz Kawulski, Komentarz do prawa bankowego. Uwagi do art. 69,

LEX 2013). Umowa kredytu stanowi zatem odrębny typ umowy nazwanej. Jest to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, odpłatna.

W omawianej sprawie, jak wyżej wskazano, strony zawarły taką umowę. Zgodnie z umową pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu w ratach określonych w umowie. Pozwana zaprzestała spłacania rat zaciągniętego kredytu i doprowadziła do jego wypowiedzenia. Wypowiedzenie miało wprawdzie charakter warunkowy (spłata do końca okresu wypowiedzenia całego wymagalnego zadłużenia obejmującego kapitał kredytu wraz z wszystkimi naliczonymi ratami i odsetkami od dnia wypowiedzenia do dnia zapłaty), jednak pozwana nie zaprzeczyła do dnia zamknięcia rozprawy, że kredytu nadal nie spłaciła. W tych warunkach wszelkie wymagania przewidziane w umowie z dnia 08 września 2014 r. zostały spełnione, skutkując złożeniem w pełni skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Tym samym, po upływie wskazanego w powyższym piśmie okresu wypowiedzenia doszło do rozwiązania umowy kredytu.

Sąd podzielił także zastrzeżenia powoda co wniosków pozwanej o przeprowadzenie restrukturyzacji zadłużenia. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów w celu wykazania, że byłaby w stanie w dalszym ciągu spłacać zadłużenie. Ponadto nie wskazała we wnioskach żadnej kwoty, którą była by w stanie terminowo regulować. Wpłaty pozwanej dokonane po wypowiedzeniu umowy w kwotach 100 zł oraz 300 zł przeczą wnioskowi o restrukturyzację, że pozwana byłaby w stanie obsługiwać kredyt w dalszym ciągu na warunkach uwzględniających interesy obu stron. W tych okolicznościach brak było podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. i rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Pozwana powinna była rozważyć złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości konsumenckiej, który byłby już przedmiotem oceny w postępowaniu upadłościowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił żądanie na mocy art. 471 k.c. w zw. z art. 69 prawa bankowego i § 9 i 12 umowy kredytu gotówkowego oraz na mocy art. 359 k.c., 481 k.c., 482 k.c. i o powyższym orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Na zasadzoną w punkcie II wyroku kwotę kosztów składają się: opłata od pozwu w kwocie 10 652 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, opłata za poświadczenie zgodności przedłożonego odpisu pełnomocnictwa przez notariusza 2,46 zł i żądana tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwota 10 800 zł. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (DZ. U. 2016.1667).